

László Gyopár

A lajhár meséje

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy lajhár. Lalónak hívták. Lusta volt a végtelenségig. Naphosszat tenggett-lengett otthon, nézte a tévét, itta a kólát, és semmit nem csinált. Fizikai lustasága mellé lelki lusta is volt. Egy megrögzött halogató, akit a Pató Pál-féle „ejráérünkarramég” attitűd jellemzett mind a munka mezejére való lépés, mind a nősülés, ne adj Isten, családalapítás terén is. A világ dolgai iránt való közöny és nemtörődömség lengte körül.

Egyedül a virágokat szerette, de az értük való felelősségvállalása is kimerült abban, hogy néha meglocsolta őket. Nem mindig, néha. Így hát hajlott hátú, cipész édesanyja időről időre cserpes virágokat helyezett el szobájában, remélvén, hogy fiában egyszer majd felsarjad a kertészet iránti szenvedély, és arra adja a fejét, hogy elhelyezkedik. Reményei hiúknak bizonyultak.

Egészen addig, amíg egy reggelen (vagyis inkább már délbe hajlott az idő) Laló, a lajhár felébredvén az éjjeli szekrényén egy összehajtogatott, kockás papírlapot talált, melyen édesanyja írását ismerte fel. Az anyuka a papírlapon ábrákkal alátámasztva, érthető módon elmagyarázta a lakásban található elektromos háztartási berendezések működését, mellé meg egy újságból kiollózott álláshirdetést is diszkrétan a szekrényre helyezett.

A lajhár a használati utasításokat összeráncolt szemmel nézte, valamint

azt a levélkét is, melyben édesanyja közli, hogy néhány hétre falura kellett mennie a forgójával megműtött Irma nénit gondozni. Az álláshirdetést Laló egyszerűen összegyűrte, és eldobta. Majd felállt, hogy megöntözze a gyönyös fűrtikét, édesanyja születésnap ajándékát, mely ott díszelgett a szobában álló, soha nem használt íróasztalon, az ablak közelében.

Azaz hogy öntözte volna, de a konyhából visszatérvén megdöbbenve észlelte, hogy a jácintra emlékeztető apró lila tavaszi virágok mind el vannak hervadva. Az öntözésre használt műanyag kólás palackkal a kezében állt, és valami nagyon kényelmetlen érzett. Illetve gondolt: ezeken a virágokon már a víz sem segít. A lehetőség elmúlt. Amely néha megjelenik, vár, néha egészen hosszú ideig vár, és aztán továbbáll, megszűnik, elszáll. Végérvényesen. És akkor már késő. Többé soha nem tér vissza.

A kényelmetlen érzéstől még mindig szorongatva, de a felfedezéstől hajtva, felvette a földről a papírgalacsint, és kisimította. Kovácsinast kerestek azonnali kezdéssel, betanítást vállaltak. Laló ránézett a hirdetésre, majd a virágra, és kiment fogat mosni, ledobni a mackónadrágot, és valami rendes ruhát felvenni. Már tudta, hogy mit akar tenni. Hogy mire édesanyja hazatér vidékről, egy gyönyörű kovácsoltvas használati tárgy várja, melyet ő maga készített.

Merthogy Laló ettől a naptól kezdve ütötte a vasat. Amíg az meleg. Szó sze-

rint. Kovácsinas lett belőle.

Vége

A galamb meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy galamb. Galamb Olga. Foglalkozása szerint *life coach*. Igen jó hírű és sikeres.

Maga volt a szelídség, jóság és békeszeretet megtestesítője. Neki soha nem ült kisördög a vállán. Ám érdekes módon külsejéről, megjelenéséről ezt senki nem gondolta volna, mert a vagány Olga néha fekete, láncokkal és fém frincfrancokkal dekorált bőrdzsekit viselt, és itt-ott néhány tetoválást is megengedett magának. Az ízlésesebb fajtából.

Mindez szöges ellentétben állt békés, nyugalmat árasztó, szelíd természetével, és akik aztán közelebről is megismerték, nem győztek eleget csodálkozni, majd sutba vágni előítéleteiket róla.

Ez a pacifista madár gyűlölte a konfliktusokat, és maximálisan kerülte a veszekedéseket, a viszályt. Fantasztikus adottsága volt ahhoz, hogy úgy igazítsa helyre klienseit, hogy nem sértette meg őket. Utánozhatatlan kedvességgel és megértéssel simította el a konfliktusokat. Szerették is sokan, nemcsak a kliensei, de a szomszédai, rokonai és munkatársai is. Ő meg úgy vigyázott a kapcsolataira, mint drága kincsekre, tisztelte, óvta, ápolta őket. Mindig a lelki békére törekedett, és tudta, hogy annak legfőbb kritériuma ez: ne árts másoknak. És egész életében hű volt ehhez az eszméhez.

Aztán egy hideg, koszlott februári napon a Patkánynő kereste fel őt fogadóirodájában. Mielőtt a szomorúságtól és régóta tartó lelki gyötrelmekről elkínzott arcú Patkánynő megnyomta a csengőt, megállt, bánatosan felnézett az égre, és sóhajtott egy nagyot. Sóhaja sötéten, vastag cigarettafüstként kanyargott felfele a borús égbe. Tudta, hogy színt kell vallania a Medvével való rosszul sikerült házasságáról, mely tragikusan végződött, és amelynek negatív szereplője ő maga volt. Ez utóbbi miatt érzett büntudata hozta ide. Segítséget szeretett volna kérni ahhoz, hogy megbocsáthasson magának. Ez volt már minden vágya.

Olga végtelen türelemmel és együttérzéssel hallgatta mindazt, amit a Patkánynő felfedett előtte. Hogy mennyire rosszul bánt férjével, a Medvével, hogy lenézte, bántotta, sértegette őt, amíg élt. És most már késő bocsánatot kérni tőle, mert autóbalesetben meghalt. Mikor a Patkánynő idáig ért, már csorogtak a könnyei. Büntudatom van, amelytől nem tudok szabadulni – mondta. Mit is tehetnék...

– Miért tette mindezeket a férjével?
– kérdezte kedvesen Olga.

– Mert minden zavart benne: a lomhasága, az együgyűsége, az, hogy nem sokra vitte az életben, még az is zavart, amikor nők napjára virágot hozott.

Szegfűt, egy ilyen olcsó virágot. Ehh...

– Kedves Patkánynő, nem létezik, hogy ön is úgy járt, mint Andersen meséjében a fiúcska, akinek jégzilánk pattant a szemébe, és attól fogva mindent csúnyának látott? Én amondó vagyok – mosolyogott a Galamb, – önnek szemorvosra van szüksége. És vízre, langyos vízre, mellyel kimoshassa szeméből a fránya jégzilánkot.

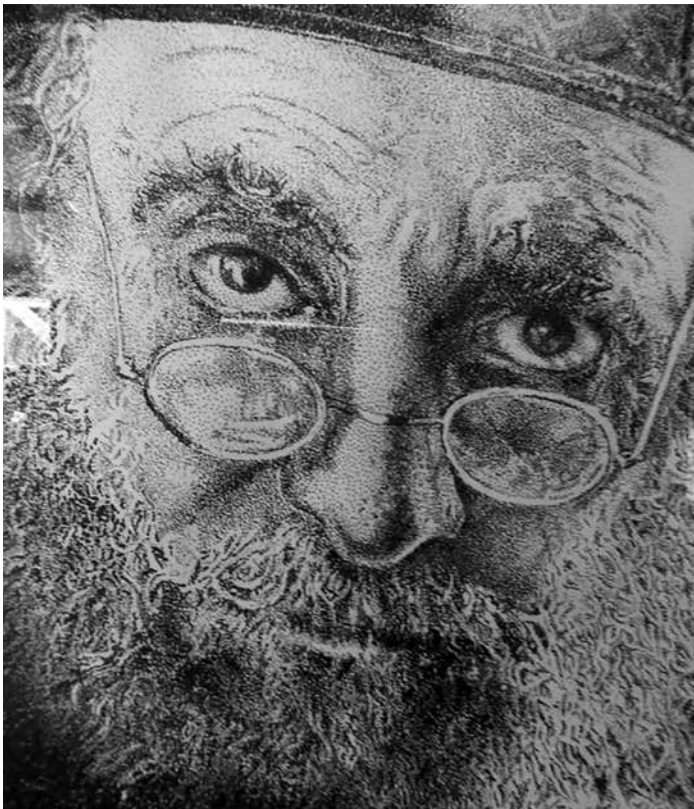
A Patkánynő könnyein keresztül elmosolyodott. Annyira hálás volt ezért a mosolyért. A kedves, játékos humor balzsam volt szakadt lelkének. Valami megváltozott benne az értő hasonlatól.

– És mivel a szakmai tanácsadásomra nincs már szüksége, meghívom egy kapucsínóra a sarki kávézóba – mondta Olga.

A vendég beleegyezett. És amikor helyet foglaltak a kávézóban, már úgy érezte, megszabadult a lelkét nyomó teher egy részétől.

– Úgy érzem, könnyeim kimosták a jégzilánkot a szememből – mondta, még mindig folytatva a játékot –, hisz ez a világ gyönyörű – tekintett szét. Ott és akkor a patkány gyógyulása elkezdődött. Akárcsak a galambbal való barátsága.

Vége

Öreg zsidó

Vihar